

Szám.

vidám
lattatta
egtudó-
meg a
indent,
bb lett.

m gyó-

mültek,
z ilyen
gyikök

indent
vasol,
t még
ott az
inek a
csak
Kha-
séget,
nincs

le azt
olyan
smeri
mon-
sem
em a
tüs-
ik.)

zent-

azet

ada-
si.

ület.
lat.

KIS LAP

ESZTIKE S AZ Ő GALAMBJA.. (Lásd a 221. lapon.)

XXVIII. kötet, 14. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1885. április 5-én.

A KÉT JÓ BARÁT.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

ÉL is volt komolyan tökéelve, hogy nagyon fog iparkodni; csakhogy a szép szándékhoz még egyébre is volt szükség. Több tantárgyban egy idő óta sehogysem boldogult, épen azokban, melyeknél azelőtt Emil segített neki. A tanárok figyelmesek is lettek erre és intették.

— Feladványaid azelőtt mindig nagyon jók voltak, de egy idő óta igen hanyagul, rosszul készíted. Ha nem térsz vissza a jó utra, baj lesz, bukás vár reád a vizsgálatnál.

Ez a figyelmeztetés ugyancsak megszeppenté Gábort s látta, hogy a tanár most még nagyobb szigorral fogja vizsgálni dolgozatait. És épen most egy nagy írásbeli feladványt kaptak: csak a tárgy volt megmondva és mindenkinek írni kellett róla, amit és a hogy tudott. Gábor mindig tudta, mit kellene írni, de nem tudta szépen rendbe szedni gondolatait és a leírásnál összevissza kuszált mindent, azon kezdte, amin végezni kellett volna és megfordítva. Mikor Emillel együtt dolgoztak, akkor nagyon könnyen boldogultak, mert Emil meg abban volt nagyon ügyes, hogy mihelyt tudta, mit kell megírni, szépen össze is tudta állítani a dolgozatot, helyesen kiválasztotta, mi való az elejére, közepére és végére, a mondatokat ügyesen egymáshoz füzte és a Gábor dolgozatait is rendesen ő csinálta meg igazán, úgy hogy Gábor rendesen dicséretet kapott. De mi lesz most, ha a tanár

komoly figyelmeztetése után is rossz dolgozatot ad be? Meg fogják buktatni és akkor vége lesz szép terveinek, apja nem fogja többé iskoláztatni, nem lesz belőle tanult ember!

Hideg veríték lepte el arcát, mikor erre gondolt. És hiába fogta kezébe a tollat, csak bámult a tiszta papirosra, de egy árva bötüt sem tudott oda írni, nem tudta, hogy fogjon belé. És mintha a tanár csak bosszantani akarta volna, mintha tudta volna baját, azt adta föl neki: írjon dolgozatot arról, milyen szép és hasznos a szerény, becsületes mesterember munkája. Épen amit apja beszél neki, a mitől retteg, ha csak egy szót is hall róla! Pedig már szombat volt, hetfőn be kellett adni a kész dolgozatot.

— Megyek egy kicsit sétálni... talán eszembe jut valami járkálás közben.

Kiment a mezőre s találkozott Emillel, ki egy csapat fiuval már hazatérőben volt. Emil egyenesen oda lépett hozzá és kissé habozva kérde:

— Hallottad már Gábor... mi elköltözünk innen.

— Hallottam, felelé Gábor kurtán.

— Alkalmasint visszamegyünk a fővárosba.

— No's, annak csak örülhetsz, ott mindennap láthatod a te kedves Nelli-kédet.

— Eh, hiszen nem az a földolog! szólt Emil kedvtelenül.

A pajtások, kik ezalatt odább mentek, hívták Emilt, de ennek még volt valami közleni valója. Csakhogy nem akarta mindjárt egyenesen kimondani.

— Izé... Gábor... hát a nagy feladvánnyal hogy vagy? Nem volna szükséged, hogy én...

— Mit? Talán azt hiszed, hogy nálad nélkül nem tudom elkészíteni? kérde Gábor daczosan.

Ezzel gyorsan odább ment, Emil pedig szomoruan nézett utána. De Gábort is, a mint odább ballagott és egymagában bolyongott, elhagyta daczos kedve. Hiába akarta elhíttetni magával, hogy van oka haragudni Emilre, hogy nem szereti többé: érezte jól, hogy nem úgy van; nincs és nem is lesz többé olyan kedves, jó barátja és ha valamelyiköknek van oka haragra, hát az csak Emil lehet.

— Én voltam durva és kiméletlen... tudtam, hogy szereti kis rokonát, azt a bolondos Nellikét, mégis szídtam ő előtte, épen az ő szobájában és rossz néven vettem, hogy ezt nem akarja tűrni. Most elköltöznek innen... ő visszamegy a nagyvárosba és ott bizony rövid idő alatt elfelejt engemet... persze... mit is gondolna sokat reám?... hiszen én sok jót tapasztaltam tőle, szüleitől, és neveléssel fizettem vissza... még csak bocsánatot sem kértem... elkerültem őt is azóta. Méltán azt mondhatják rólam, hogy háládatlan, rossz szívű vagyok.

Akaratlanul is arra gondolt aztán, hogy saját szülei is talán épen ezt gondolják róla, mikor pedig annyit áldoznak érte. Hány szegény fiu volna boldog, ha az ő helyén volna, míg ő duzzog, mert talán az a sors vár reá, hogy olyan mesterember lesz, mint apja. De hát nem derék, tisztelt, becsült ember-e az ő apja? Pedig ő rá bizony nem sokat áldoztak

fiatal korában. Gábor, a mint erről gondolkozott, elképzelt, hogy apja mint fiatal fiu mikép fáradott, mint nyerte meg gazdája szeretetét, aztán mint ifju mikép tünt ki ügyessége és szorgalma által, úgy hogy lassanként a legderekből munkásnak ismerték el; azután mester lett, igyekezete, pontossága, becsületessége által oda jutott, hogy mindenki szereti, tiszteli, akármilyen ur is szívesen kezét szorít vele; aztán még egy kis vagyont is szerzett. Hát nem szép dolog ez?

A mint Gábor ezeken tünődött, egyszerre felkiáltott:

— De hiszen ez ép az én feladványom!... ha ezt én szépen megírnám, fogadni mernék, hogy a tanár meg volna elégedve. Megpróbálom, az én jó atyám lesz a példa, azt írom le.

Megfordult és meg sem állt hazáig, otthon pedig rögtön munkához látott és irt, késő estig. Mikor elkészült, szinte boldogan feküdt le és jól aludt. Másnap délelőtt hozzá fogott, hogy szépen letisztázza, mert becsületet akart vallani dolgozatával. Le is írta szépen, aztán még egyszer elolvasta. Maga is meg volt magával elégedve. Most már bátran szemébe nézhet a tanárnak s ha dolgozata jó lesz, nem kell pirulnia, hogy nem a saját munkája.

Épen az utolsó sorokat olvasta, mikor megnyílt az ajtó, valaki gyorsan Gáborhoz lépett, megölelte és így szólt:

— Kedves Gábor, segíts nekem, nem boldogulok a számtani feladvánnyal... Ne haragudjál már tovább, segíts!

Emil szólt így s Gábor, a mint fölpillantott, látta, milyen kérő, szerető

A KÉT JÓ BARÁT.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

IL is volt komolyan tökéltre, hogy nagyon fog iparkodni; csakhogy a szép szándékhoz még egyébre is volt szükség. Több tantárgyban egy idő óta sehogysem boldogult, épen azokban, melyeknél azelőtt Emil segített neki. A tanárok figyelmesek is lettek erre és intették.

— Feladványaid azelőtt mindig nagyon jók voltak, de egy idő óta igen hanyagul, rosszul készíted. Ha nem térsz vissza a jó utra, baj lesz, bukás vár reád a vizsgálatnál.

Ez a figyelmeztetés ugyancsak megszeppenté Gábort s látta, hogy a tanár most még nagyobb szigorral fogja vizsgálni dolgozatait. És épen most egy nagy írásbeli feladványt kaptak: csak a tárgy volt megmondva és mindenkinek írni kellett róla, amit és a hogy tudott. Gábor mindig tudta, mit kellene írni, de nem tudta szépen rendbe szedni gondolatait és a leírásnál összevissza kuszált mindent, azon kezdte, amin végezni kellett volna és megfordítva. Mikor Emillel együtt dolgoztak, akkor nagyon könnyen boldogultak, mert Emil meg abban volt nagyon ügyes, hogy mihelyt tudta, mit kell megírni, szépen össze is tudta állítani a dolgozatot, helyesen kiválasztotta, mi való az elejére, közepére és végére, a mondatokat ügyesen egymáshoz füzte és a Gábor dolgozatait is rendszeren ő csinálta meg igazán, úgy hogy Gábor rendszeren dicséretet kapott. De mi lesz most, ha a tanár

komoly figyelmeztetése után is rossz dolgozatot ad be? Meg fogják buktatni és akkor vége lesz szép terveinek, apja nem fogja többé iskoláztatni, nem lesz belőle tanult ember!

Hideg veríték lepte el arcát, mikor erre gondolt. És hiába fogta kezébe a tollat, csak bámult a tiszta papirosra, de egy árva bötüt sem tudott oda írni, nem tudta, hogy fogjon belé. És mintha a tanár csak bosszantani akarta volna, mintha tudta volna baját, azt adta föl neki: írjon dolgozatot arról, milyen szép és hasznos a szerény, becsületes mesterember munkája. Épen amit apja beszél neki, a mitől retteg, ha csak egy szót is hall róla! Pedig már szombat volt, hetfőn be kellett adni a kész dolgozatot.

— Megyek egy kicsit sétálni... talán eszembe jut valami járkálás közben.

Kiment a mezőre s találkozott Emillel, ki egy csapat fiuval már hazatérőben volt. Emil egyenesen oda lépett hozzá és kissé habozva kérdé:

— Hallottad már Gábor... mi elköltözünk innen.

— Hallottam, felelé Gábor kurtán.

— Alkalmasint visszamegyünk a fővárosba.

— No's, annak csak örülhetsz, ott mindennap láthatod a te kedves Nelli-kédet.

— Eh, hiszen nem az a fődolog! szólt Emil kedvtelenül.

A pajtások, kik ezalatt odább mentek, hívták Emilt, de ennek még volt valami közleni valója. Csakhogy nem akarta mindjárt egyenesen kimondani.

— Izé... Gábor... hát a nagy feladvánnyal hogy vagy? Nem volna szükséged, hogy én...

— Mit? Talán azt hiszed, hogy nálad nélkül nem tudom elkészíteni? kérdé Gábor daczosan.

Ezzel gyorsan odább ment, Emil pedig szomoruan nézett utána. De Gábort is, a mint odább ballagott és egymagában bolyongott, elhagyta daczos kedve. Hiába akarta elhíttetni magával, hogy van oka haragudni Emilre, hogy nem szereti többé: érezte jól, hogy nem úgy van; nincs és nem is lesz többé olyan kedves, jó barátja és ha valamelyiköknek van oka haragra, hát az csak Emil lehet.

— Én voltam durva és kiméletlen... tudtam, hogy szereti kis rokonát, azt a bolondos Nellikét, mégis szidtam ő előtte, épen az ő szobájában és rossz néven vettem, hogy ezt nem akarja tűrni. Most elköltöznek innen... ő visszamegy a nagyvárosba és ott bizony rövid idő alatt elfelejt engemet... persze... mit is gondolna sokat reám?... hiszen én sok jót tapasztaltam tőle, szüleitől, és neveletlenséggel fizettem vissza... még csak bocsánatot sem kértem... elkerültem őt is azóta. Méltán azt mondhatják rólam, hogy háládatlan, rossz szívű vagyok.

Akaratlanul is arra gondolt aztán, hogy saját szülei is talán épen ezt gondolják róla, mikor pedig annyit áldoznak érte. Hány szegény fiu volna boldog, ha az ő helyén volna, míg ő duzzog, mert talán az a sors vár reá, hogy olyan meszterember lesz, mint apja. De hát nem derék, tisztelt, becsült ember-é az ő apja? Pedig ő rá bizony nem sokat áldoztak

fiatal korában. Gábor, a mint erről gondolkozott, elképzelte, hogy apja mint fiatal fiu mikép fáradozott, mint nyerte meg gazdája szeretetét, aztán mint ifju mikép tünt ki ügyessége és szorgalma által, úgy hogy lassanként a legderekből munkásnak ismerték el; azután mester lett, igyekezete, pontossága, becsületessége által oda jutott, hogy mindenki szereti, tiszteli, akármilyen ur is szívesen kezét szorít vele; aztán még egy kis vagyont is szerzett. Hát nem szép dolog ez?

A mint Gábor ezeken tünődött, egyszerre felkiáltott:

— De hiszen ez ép az én feladványom!... ha ezt én szépen megírnám, fogadni mernék, hogy a tanár meg volna elégedve. Megpróbálom, az én jó atyám lesz a példa, azt írom le.

Megfordult és meg sem állt hazáig, otthon pedig rögtön munkához látott és írt, késő estig. Mikor elkészült, szinte boldogan fekiált le és jól aludt. Másnap délelőtt hozzá fogott, hogy szépen letisztázza, mert becsületet akart vallani dolgozatával. Le is írta szépen, aztán még egyszer elolvasta. Maga is meg volt magával elégedve. Most már bátran szemébe nézhet a tanárnak s ha dolgozata jó lesz, nem kell pirulnia, hogy nem a saját munkája.

Épen az utolsó sorokat olvasta, mikor megnyílt az ajtó, valaki gyorsan Gáborhoz lépett, megölelte és így szólt:

— Kedves Gábor, segíts nekem, nem boldogulok a számtani feladvánnyal... Ne haragudjál már tovább, segíts!

Emil szólt így s Gábor, a mint fölpillantott, látta, milyen kérő, szerető

pillantást vet reá a kedves, jó fiu, mint akarja kiengesztelni. Gábor elpirult és szeme könybe lábadt, mert nagyon jól tudta és érezte most már, hogy ő a hibás. Föl is ugrott tehát s megölelve Emilt, mondá:

— Hogy én ne haragudjam? Hát hogy tudnék én haragudni, mikor én voltam a hibás. Hiszen én nevetlen, durva ficzkó voltam, hozzá még háládatlan és ostoba is.

— Oh, dehogy, Gábor, én voltam oka mindennek . . .

— Soha se akard elhíttetni, mert én nem hiszem ám el, tudom jól, hol hibáztam. Te védelmezted Nellikét és igazad volt. Én pedig együgyű és hiu voltam, szörnyen zokon vettem egy bohókás, elkényeztetett kis leány incselkedéseit és mérgebben illetlenül viseltem magamat nálatok, a hol annyi szivességet tapasztaltam. Meg is bántam már eleget.

— Akkor hát sebaj többé, szólt Emil örvendve. Lásd, azóta nekem nem volt egyetlen egy jó napom sem. Azt hittem, te már soha sem akarsz szóba állani velem, mert mindig elkerültél.

— Igen, mert én meg azt hittem, hogy te lenézel, megvetsz, mert én csak szegény fiu vagyok.

— Hogy gondolhattál ilyet! Hát nem fogadtuk-e meg sokszor egymásnak, hogy jó barátok leszünk? Én már rég el is jöttem volna hozzád, de nem mertem . . . mamácskám is megtiltotta . . . most megszegtem a tilalmat, de majd megvallom neki őszintén és tudom, meg fog bocsátni.

— Nekem is megtiltotta édes atyám, hogy hozzád menjek . . . tudod . . .

mert szüleid is megnehezteltek az én szüleimre a miatt az ajtó miatt . . .

— Igen, tudom, szólt Emil busan. És e miatt el is költözünk innen!

Erre aztán mind a ketten szomoruan hallgattak egy ideig. Végre Emil szólalt meg:

— Ha elmegyek is, azért mi nem felejtjük el egymást, ugy-e? Majd irunk egymásnak gyakran levelet.

— Irunk bizony, én legalább sokszor fogok írni.

— De még én is. És később, ha majd itt elvégezted az iskolákat, te is oda jössz a fővárosba és megint együtt tanulunk tovább.

Hanem a tanulásról eszébe jutott Emilnek, hogy tulajdonképen nem csak kibékülés végett jött, hanem a nehéz számtani feladványhoz szüksége van Gábor segítségére. Elővette tehát a feladványt és az asztalra tette, hogy Gábor, mint régebben szokta, most is csinálja meg. De Gábor így szólt:

— Nem, kedves Emil, ezt többé nem teszem és magam sem kérem mástól.

— Hogyan? Hát mégis csak haragszol? kérdé Emil elszomorodva.

Gábor megölelte barátját.

— Isten mentsen, hogy haragudjam. Épen mert szeretlek, azért nem teszem. Lásd, mióta nem láttuk egymást, okosabb lettem egy dologgal. Mi azt nagyon rosszul tettük, hogy elvégeztük egymás helyett, amit valamelyikünk nem tudott; hiszen így az lett belőle, hogy épen azt nem tanultuk meg, amiben már amugy is gyöngék voltunk; én is tapasztaltam ezt; te is, lásd, ott vagy most, hogy bele

sem mersz fogni a nehéz számtani felad-
ványba. Én tehát úgy gondolom, hogy
ezt másképp csináljuk, a míg együtt leszünk.

Mindenki végezze a maga dolgát, ha
nehezen megy is, és csak amit már épen-
séggel nem ért, azt magyaráztassa meg a

HUSVÉTI SZÜNIDŐN. (Lásd a 215. lapon.)

másikkal. Meglásd, így jobban fogunk
haladni.

— Oh, nem hiszem, hogy boldogul-
jak, sohajtá Emil.

— Dehogy nem! Nézd, én minden
segítség nélkül elkészíttem az írásbeli
dolgozatomat, pedig máskor mindig te
komponáltad össze helyettem.

Ekkor valaki megszólalt:

— Hadd lássam hát, mit firkáltál össze!

A két fiu az élénk beszélgetés közben észre sem vette, hogy Kormos mester már jó ideje belépett és hallgatja beszédöket. Gábor megzavarodva nyujtotta át atyjának az írást, az öreg pedig olvasni kezdte; s minél tovább olvasta, annál inkább látszott arczán az öröm. Végre letette az írást és megveregetve a fia vállát, mondá:

— Derék munka, fiam. Látom, hogy van tehetséged és látom, hogy mikor ezt írtad, apádról vetted a példát, hogy a becsületes munkásságot leirhassad. Ez azt mutatja, hogy tiszteled és szereted szüleidet. Ne félj, fiam, ha kedved van, iskoláztatni foglak, lehet tanult ember belőled.

Gábor nyakába ugrott jó apjának és megesókolta. De öröme még sem volt teljes.

— Milyen kár, mondá, hogy nem fogok az én kedves Emilemmel együtt tanulhatni tovább!

— Nagyon jó barátok vagytok, ugy-e? Ez szép dolog. Hát mondja csak, Emil urfi, csakugyan elköltöznek?

— El ám, felelé Emil busan.

— De hiszen maradhatnának azért itt a mi városkánkban, szólt az öreg. Van itt más ház is.

— Igen, de apácskám azt mondta, hogy csak ez a kedvére való és ha itt nem maradhat, inkább visszaköltözik a fővárosba.

Az öreg majszter egy pillanatig hallgatott, aztán saját maga ellen zsörtölődve mondá:

— Nem maradhat? Már mért ne maradhatna? Persze, megharagudott reám, hogy azt az ajtót nem engedtem kivágnatni. Igaza is van... már mért ne lehetne ott ajtót törni? Oktalan boszúságból elleneztem... pedig hát érdemes-e egy hitvány ajtó arra, hogy miatta olyan régi jó barátok szétváljanak, mint a minők mi voltunk. Az ezredes ur persze nem tágit, inkább elmegy; de én tágíthatok, mert én adtam okot a haragra. Mit gondol, Emilke, kibékülne-e apácska, ha elmennék hozzá és megkérném, hogy csak maradjon, soha sem lesz nekem olyan lakóm, inkább megcsináltatom azt az ajtót!

— Oh igen, azt hiszem, kibékülne, mert ő maga sem szívesen megy el innen.

— Jaj be jó volna, ha minden a régi rendbe jönne megint! kiáltá Gábor.

— Megpróbáljuk, szólt az öreg mester mosolyogva. Már csak azért is, hogy ti együtt lehessetek.

A kibékülés nem is ment nehezen. Az ezredes és neje szívesen maradtak, annál inkább, mert nagyon jól látták, hogy egyetlen fiok mennyire busul Gábor után. A két öreg tehát mihamar rendbe hozta a maga dolgát, a fiuk pedig még jobb barátok lettek, mint azelőtt, s az ezredesné is készséggel megbocsátotta Gábornak akkori illetlen heveskedését. Azóta ismét vidáman és elégedetten élnek s nem hiszem, hogy egykönnyen megzavarhassa valami akár az öregek, akár a fiúk barátságát.

HUSVÉTI SZÜNIDŐN.

(Képpel a 213. lapon.)

NEM áltatom magam tovább —

Mással sem hitetem el;
Nem vagyok megelégedve
Előmenetelemmel.

Tanárim osztályozása
Érdem szerént szigorú —
Vilámságot erőltetek,
Ah, de szívem szomorú.

Jó szüleim, kis hugocskám —
Az örömük mivé lett! . . .
Nem, nem illet már meg engem
Se jószág, se kímélet!

És most mégis haza menjek?
Remegek, szégyenkezem! . . .
Vagy írjak tán? . . . De ha írnék,
Megreszketne a kezem.

S hajt a vágy és tart a szégyen; . . .
Hogy lépjek színük elé? —
Im, feldobbanó szívem a
Legjobb választ meglelé.

Erős elhatározással
Jobbulást igérek én
S már most bátran, ha búsan is,
Eléjibök lépek én!

Áll a vonat — itt a kocsi —
Ott az utcza — meg a kert —
Ó, még ilyen nyugtalanul
Szegény szívem soh'sem vert!

Elfordulnak-é majd tőlem?
Karjukat nyújtják felém?
Mind ott állnak . . . Engem várnak . . .
Ujra boldog lettem én!

KHALED ÉS ALMANZOR.

— Történelmi elbeszélés. —

(Folytatás.)

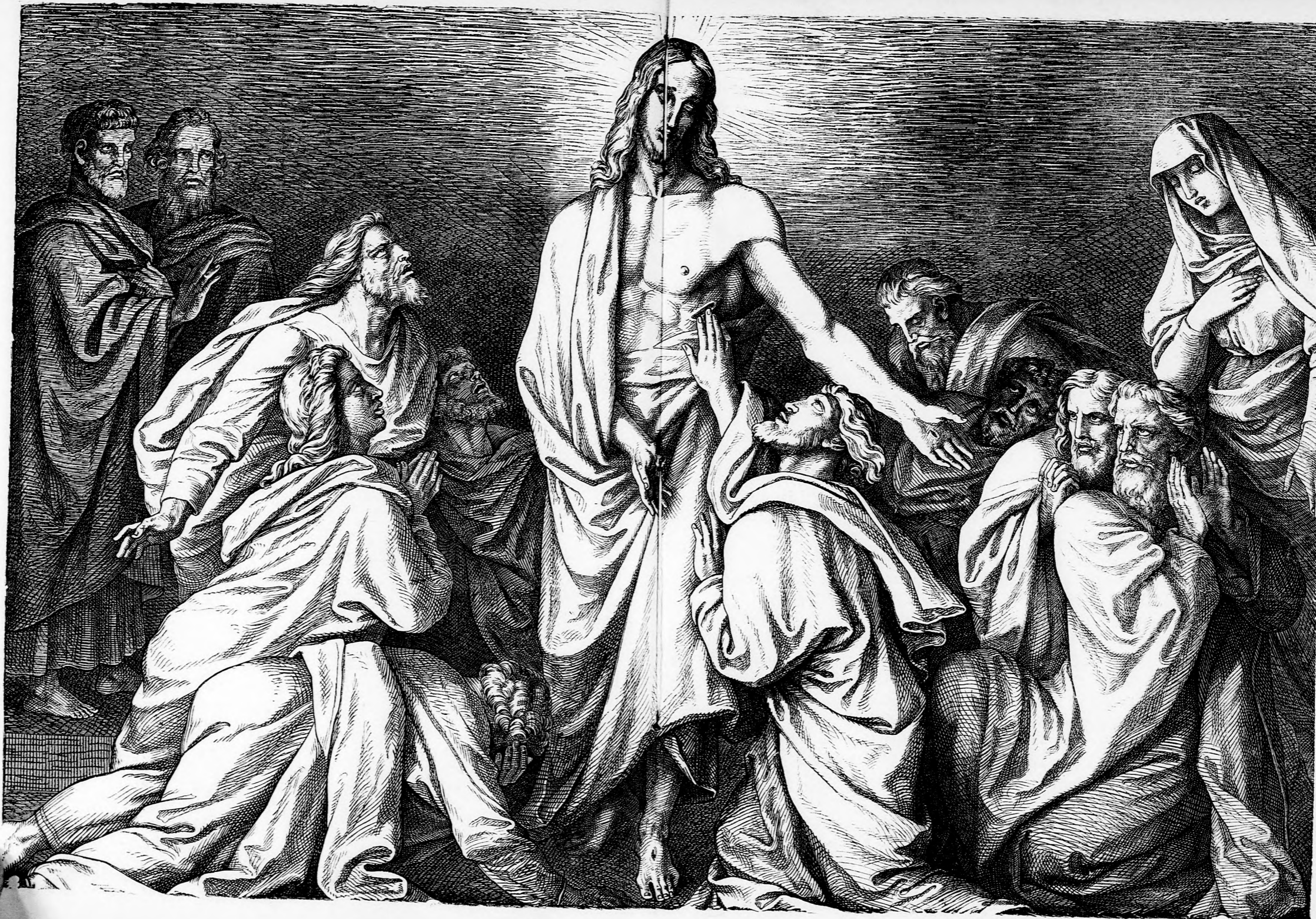

ZOMORUAN nézett Khaled az ifjura. Szeretett volna rajta segíteni, de most az egyszer ő sem tudott bölcs tanácsot; csak arra intette Almanzort, ne kövessen el semmi oktalanságot.

Khaled aztán visszavonult csöndes erdei házába. Almanzor pedig hazatért az Albaiczin dombján, a királyi palotával szemközt levő kastélyok egyikébe; ott laktak az Abenczerrágok, mióta a királyi vár zárva volt előttük. Egyik kastély az Almanzor atyjáé, Mohammed Ebu Maleké volt. Mohammed ép olyan vitéz mint heves és elszánt férfit volt, egészen hasonló nagybátyjához, az öreg Juszufhoz. Juszuf volt az Abenczerrág-nemzetség igazi vezére s Mohammeddel együtt főzték ki a tervet Mulej-Hasszán és követői ellen. A mit pedig ők ketten elhatároztak, azt a család többi tagjai engedelmesen fogadták, Juszuf és Mohammed parancsa szent volt előttök. De nem is kellett nekik a parancs, mikor arról volt szó, hogy a gyűlölt Mulej-Hasszán ellen tegyenek valamit; mindnyájan folyvást törték a fejöket, hogy boszut álljanak a királyon, ki csufot tett az Abenczerrág-nemzetségen.

Mikor Almanzor most haza érkezett, épen együtt voltak nemzetségének összes vitézei és azon tanakodtak, minő módon semmisítsék meg Mulej-Hasszánt, Boabdilt és minden ivadékukat és minden hívőket. Tudták, hogy nemsokára nagy ünnep, lakoma lesz a királyi palotában. Elhatá-

(Folytatás a 218. lapon.)

HITETLEN TAMÁS. (Lásd a 223. lapon.)

(Folytatás a 215. laphoz.)

rozták tehát, hogy mikor legjavában fog a multság folyni, mikor a király és környezete nem gondolnak semmi veszedelemre, akkor ők rátörnek a palotára és leölnék mindenkit, a ki ellenáll.

Mohammed aztán így szólt Almanzorhoz:

— Neked, fiam, nagy feladatot szánunk: neked kell elfognod Boabdilt. Élve akarjuk kezünkbe kapni a gonoszt, tehát légy rajta, hogy ez sikerüljön. Ha mégis nem lehetne, akkor öld meg. A királlyal majd én végzek, atyánkfiai pedig a többiekkel. Egy sem menekül!

Almanzornak örvendenie kellett volna, hogy olyan nagy feladatot kapott a vállalatban; de akárhogy akarta, nem tudott örülni, borzadtott ettől az egész véres tervtől. Ámbár Mulej-Hasszánt és Boabdilt ő is csak úgy gyűlölte, mint atyja és rokonai, titkon érezte, hogy nem szép, nem hősközhöz illő dolog lopva rátörni a vigadozókra, mikor ezek semmit sem sejtjenek. De akármit gondolt, atyjának és az ősz Juszufnak ellent nem mondhatott; azok tudták jól, mit tesznek, tudták hogy a hatalmas király ellen más módon nem boldogulnak.

— De mi lesz akkor szegény Zoraida sorsa! sóhajtott a nemes szivü Almanzor. Mig én a gonosz Boabdillal fogok viaskodni, a többiek felkutatják a palota minden zugát és kegyetlenül megölik a szegény ártatlan leánykát is, az én gyermekkori játszótársamat, azt a kedves, jó teremést, a ki soha senkinek sem vétett! Nem, ezt én meg nem engedem, valami módját ejtem, hogy megmentsem.

Egész nap törte a fejét. Nem volt könnyü módot találni, mert izenetet nem küldhetett Zoraidának, idegenre nem bízhatta a titkot, mert az elárulhatta volna az összeesküvést.

— Magamnak kell belopóznom a királyi várba. Meglesem, mikor Zoraida a kertben sétál s magam beszélek vele. Még neki sem mondhatok meg mindent, mert bár szeret, mégis akaratlanul is elárulhatná tervünket. Hanem rá fogom bírni, hogy legyen készen a menekülésre, majd gondoskodom, hogy elszökhessék a veszedelem helyéről.

Ebben Almanzor megnyugodott és mindjárt hozzá is fogott terve végrehajtásához.

Ezalatt az Alhambra fényes csarnokaiban és kerteiben Mulej-Hasszán király, Boabdil királyfi és hiveik vigan éltek. Nem féltek semmitől, mert jól ismerték ugyan az Abenczerrágok ellenséges indulatát, de azt is tudták, hogy a haragos nemzetség nem bír megmérkőzni a király hadával. Épen most pedig azon törte Boabdil a fejét, hogy egy csöpp aggodalmuk se legyen.

— Végkép meg fogom semmisíteni az Abenczerrágokat! mondá kevélyen. Akkor azután merjen még valaki moczczanni a mi akaratunk ellen.

Mulej-Hasszán jóváhagyta fia tervét, csak arra intette, hogy óvatos legyen, mert az Abenczerrágok sokan vannak, vitézek és éles eszüek. A palotában levő hizelkedők is mind nagyon örültek és biztatták Boabdilt, hogy semmisítse meg a kevély Abenczerrág nemzetséget, mely daczos képet mer mutatni a királynak.

Ekkép tehát mind a két fél egyszerre törte a fejét egymás veszedelmén. És míg odakint az Abenczerrágoknál a nemes Almanzor aggódott Zoraida miatt, viszont a palotában Zoraida busult Almanzor miatt. Rég nem látta kedves játszótársát, de nem felejtette el s remegve gondolt arra, hogy ha Boabdil valami gonoszságot tervez az Abenczerrágok ellen, akkor Almanzort is veszedelem éri. Busan járt-kelt a jó Zoraida s nem találta örömét a vigalmakban, hanem inkább félre vonult és egymaga sétálgatott a kertben. Boabdil azonban éppen olyan ravasz és szemes volt, mint kegyetlen, és észrevette, hogy Zoraida busul valamin, még pedig akkor sápad el leginkább, mikor az Abenczerrágokat említi valaki. Elhatározta tehát, hogy szemmel tartja a leánykát.

Már este volt, mikor Zoraida még kint sétált a várkertben. Elgondolkozva ült le egy padra, mikor egyszerre halkan nevéen szólította valaki.

— Ki van itt? kérdé a leányka megijedve.

— Ne félj semmit, én vagyok, Almanzor.

Zoraida meg is örült, de aztán még inkább meg is rettent.

— Almanzor! Oh minő oktalan vakmerőség ide jönnöd! Tudod, hogy halálos büntetés van kiszabva az Abenczerrág-család olyan tagjára, a ki belép e vár falai közé! Ha itt valaki meglát, veszve vagy!

— Tudom, de szerencsére nem lát senki.

Mind a ketten aggódva néztek körül, és csakugyan nem láttak senkit. Hogy közel a bokrok közt ott lappang Boabdil,

azt nem sejtették. Boabdil pedig, kezében éles tört tartva, leste, hogy mit fog hallani.

Almanzor, nem látván semmi gyanúsat, oda lépett Zoraidához és így szólt:

— Oly rég nem láttalak, kedves Zoraida, annyi mondani valóm volna, de erre most nincs idő. Most azért jöttem, hogy egy nagy veszedelemtől megmenteselek.

— Veszedelemtől? kiálta a leányka ijedten. És mi az?

— Ne kérdezd, mert nem mondhatom meg. De jól ismersz, tudod, hogy csak javadat akarom. Veszedelem fog érni mindenkit, a ki itt e királyi várban időz. Többet nem mondhatok. Azon a napon, melyre a király a nagy vigalmat kitűzte, azon a napon tör ki a veszedelem. De tégedet ne érjen, azért tehát szerzek neked álruhát s elvezetlek innen biztos helyre.

Zoraida még mindig ámult s nem értvén Almanzor titokzatos beszédét, hamarjában nem tudta, mit feleljen, ráálljon-e a tervre. Tudta jól, milyen nemes szívé, derék ifju Almanzor, meg kell bizni szavában; de másrészt meg a király mégis csak nagybátyja volt Zoraidának. Szabad-e, illik-e tőle megszöknie, éppen mikor veszedelem fenyegeti?

Még ezen töprengett, mikor hirtelen zöreij hallatszott és a bösz Boabdil termett előttük, éles törtét Almanzorra emelve. Almanzor védeni akarta magát, kardjához kapott, de a kardnak csak a hüvelyét találta, — mert a mint a vár falán átkapaszkodott, a kard kiesett hüvelyéből. Boabdil mélyen belemártotta a tört Almanzor testébe, a vér patakzott, de az erős

ifju még nem rogyott össze, csak tántorogva kapaszkodott egy fához. Még talán elfuthatott volna, de ezt nem akarta tenni.

Az Abenczerrág nemzetség hős fiai megtudtak halni, de soha sem futottak.

Boabdil pedig bős haraggal kiáltá:

... A KOSÁR... MINDENFÉLE JÓVAL LEHETETT TELE. (Lásd a 223. lapon.)

— A király tilalmával daczolvá be-törtél ide, te, a számüzött, hogy ok-talan beszéddel bolondítsd a királyleányt? Meg-ölhetnélek, de nem teszem, mert tudom,

nem félsz a haláltól és családod még diese-kednék vele, hogy a király fia ölt meg. Tu-dok ennél nagyobb büntetést is. Börtönben fogsz senyvedni, nemzetséged pedig nem

fogja tudni, hova lettél, kinos aggodalomban fog élni miattad. Előre, be a tömlöczbe!

A jó Zoraida zokogva kérte Boabdilt, kegyelmezzon meg a sebesültnek, ki a nagy vérvesztéstől már roskadozott. A kegyetlen Boabdil durván kiáltá:

— Nem leányok dolga ez. Menj szobádba és vigyázz, nehogy egy szóval is elárudd, ami itt történt, mert akkor megölöm ezt a te kedves barátodat.

Zoraida kétségbeesetten távozott, Boabdil pedig két meghitt szolgáját hívta elő és a legerősebb tornyok egyikébe csukatta be Almanzort, azzal sem törődve, hogy ellenségének sulyos sebe be legyen kötve. Aztán sietett apjához és elmondta a történeteket.

A zsarnok, de gyáva Mulej-Hasszán elsápadt, mikor Boabdil elbeszélte, mit mondott Almanzor. Nem érthették világosan, de annyit könnyű volt kitalálni, hogy az Abenczerrágok valami nagy csapást terveznek a király és családja ellen. Mulej Hasszán és fia jól tudták, hogy az Abenczerrágok halálosan gyűlölik mindkettejüket és minden hívőket.

— Hogy mit terveznek, azt meg nem tudhatjuk, szólta aztán Boabdil. Kezünkben van ugyan Almanzor, de ő inkább halálra kinoztatja magát, hogysem elárulná atyja fiait. A többi is mind olyan.

— De hát akkor mit tegyünk? kérdé remegve a király.

— Ne félj semmitől, atyám, felelé Boabdil. Bíz rád az egész. Legelőször is nem szabad ellenségeinknek sejtieniök sem, hogy mi már tudunk valamit az ő tervükről; sőt el kell hitetni velök, hogy

ki akarunk békülni; újra visszafogadjuk az Abenczerrágokat kegyünkbe és újra ők lesznek az ország leghatalmasabb urai. Aztán majd elbánunk velök, úgy, hogy többé nem kell tőlük félnünk.

— Jól van, Boabdil. Hát csak intézd okosan, rád bízom az egészet.

Mig ekkép Mulej-Hasszán és Boabdil gonosz tervet főztek, Almanzor tehetetlenül, sebesülten feküdt börtönében, a szegény Zoraida pedig, elzárkózva szobájába, nem szünt meg zokogni. Jól ismerte ő a zsarnok királyt és kegyetlen fiát, tudta, hogy a derék, nemes Almanzor nem remélhet irgalmat.

— És miattam kell elvesznie! bánkódék Zoraida. Vagy megölik, vagy örökre ott vész a tömlöczben, mert engemet akart megmenteni valami nagy veszedelemtől. Kedves, derék Almanzor! Szívesen áldoznám érte életemet, ha megmenthetném.

(Folytatása következik.)

Esztike s az ő galambja.

(Képpel a czímlapon.)

KIS galambom, örves kis galambom,
Szívemen helyed;

Hadd simítsam szárnyad, hadd tapintom
Puha pelyhedet!

Csak egy kiesít, s aztán elbocsátlak
A kék légbefel,

Honnan szárnyad boldog csattogása.
Szómra még felel.

Repülj, repülj, édes kis galambom,
Ámde ne sokat —

El ne feledd ide lenn a dúczban
A tojásokat!

PALIKA ÜNNEPE.

— Kicsi beszélyke. —

(Képpel a 220. lapon.)

UGTAK-BUGTAK a harangok s megszire elhangzott az ájtatos ének. Szent procezzsióban jártak körül, mert a husvéti föltámadás nagy ünnepét ülék. Mikor pedig az ájtatosságnak vége lett, kiki sietett haza, készülődni a másnapi ünnepre, husvét vasárnapjára.

Vigan jártak-keltek az iskolás gyerekek is, örvendve a másnapi szünidőnek, no meg a jó kalácsnak is, mely most sül s holnap kerül asztalra, szentelt báránnyal, sonkával és sok másféle jóval, már a melyik háznál mi telik. Hanem egy kicsike fiúcska, a kis Palika, nem ment oly vidáman hazafelé. Csöndeskén ballagott és mintha busult volna valamin. A mint így mendegélt, egy nagyobb diák érte utól, Elemér, a gazdag földbirtokos fia, ki az ünnepre haza jött az iskolából.

— No's, Palika, hova ballagsz? kérdé Elemér.

— Megyek haza anyácskámhoz.

— Ahá, bizonyosan látni akarsz, készen van-e már a husvéti kalács, süttök-e neked külön kis fonatost?

— Oh, anyácskám nem sütt kalácsot.

— Miért nem?

— Nem tudom... talán mert beteg is... aztán... talán nem szereti a kalácsot. Pedig én nagyon szeretem, mert az jó! Ugy-e, nagyon jó? És mindenütt süttök?

— Persze, a hol van miből.

Ekkor aztán eszébe jutott Elemérnek, hogy hallott ő már valamint Pali-

káékról. A kis fiúcska apja molnár volt és szerencsétlenül járt, meg is halt, az özvegy és a kis fiú nagy szegénységben maradt. Még ott laktak a malom melletti házacskában, melybe a patakon átvezető kis hidon lehetett eljutni, de a malom nem kelepelt többé, elromlott, nem volt a ki rendbe hozza. A szegény özvegy molnárné örült, ha kenyere volt, nemhogy kalácson törte volna az esztét.

— Hát aztán nagyon busulsz, hogy a holnapi nagy ünnepem nem lesz kalácsod? kérdé ismét Elemér.

— Oh nem, azon nem busulok, felelé a jó kis fiúcska. Csak azon busulok, hogy anyácskám olyan sápadt, aztán sokszor sir... bizonyosan nagyon fáj valamije, ugy-e? És akkor aztán én is sírok.

— Jó kis fiú vagy Palika. Megérdemelnéd, hogy valami jó tündér megjutalmazzon.

— És hozhatnának a tündérek jó husvéti kalácsot is?

— Hogyne? Kit tudja, hátha csak ugyan hoznak is? Most menj haza szépen, nehogy jó anyácskád aggódjék miattad. Már későre jár az idő.

Elemér hazament, a kicsike Palika is haza ballagott. Nem ment ki a fejéből, amit Elemértől hallott. Mért is ne történehetnék az meg? Hiszen hallott ő már sok tündérmesét, melyben még sokkal külön dolgok is történtek. Egész este is ezen járt az esze és mikor végre lefeküdt, föltette magában, hogy nem alszik el, hanem várni fogja a kis tündéreket. Szép holdvilág ragyogott be az ablakon s Palika hosszan nézte, nézte... Egyszerre mintha valami neszt hallott volna kívülről, sok

aprócska lépés, vékony hang nesztét. Mi lehet az?

— Meg kell néznem, ki jár itt? Hátha a tündérek?

És csakugyan, — azok voltak. Palika egészen világosan látta a holdfényben. Egész nagy sereg piczi kis emberke közeledett s legelől egyikök parancsokat osztogatott... ez nagyon hasonlított Elemér urfihoz, csak hogy épen olyan piczi volt, mint a többi. A törpék serege azonban nem üres kézzel jött... egy óriási kosarat nagy rudakon vagy harminczan emeltek. A kosár le volt takarva, de kilátszott a kolbász, egy sült kappannak a lába, egy nagy hal farka, — az már bizonyos, hogy mindenféle jóval lehetett tele (Lásd a képet a 220. lapon.)

— Ezt talán épen nekem hozzák, mint Elemér urfi mondta, gondolá Palika. De jaj, nem férnek keresztül a rudakkal a hidon! Hogy fogják áthozni a kosarat? Kimennék nekik segíteni, de hallottam, hogy nem szeretik, ha valaki látja őket munkájokban... még talán meg is haragsznak, ha észre veszik, hogy rájok lessem. Inkább megyek is vissza az ágyba.

Lefeküdt és várta, mikor jönnek be a tündérek... várta, várta, de bizony az vette magát észre, hogy — fölébredt és ekkor már világos nappal volt.

— Nagyot aludtál, fiaeskám, szólt a mama a szokottnál vidámabban. Pedig jó reggeli vár ám... pompás kalács, és ebédre is lesz jó sült elég.

— Hát mégis át tudták a tündérek hozni a hidon?

— Miféle tündérek? szólt a mama nevetve. A jó Elemér urfi tündér?

— Oh, láttam én jól az egészet. Ugy-e, sült kappan is van a kosárban?

— Az bizony nincs, kis fiam, de van liszt, hus, tojás és kalács. Jó ünnepnapunk lesz.

A kis Palika most már meg volt akadva, hogy mit gondoljon s biz' én magam sem tudom, hogy történt. Annyi bizonyos, hogy Palikának nagyon jó husvéti ünnepe volt, de még egy hét múlva is törte a fejét, mikép történt ez a dolog. Mit gondoltok?

HITETLEN TAMÁS.

(Képpel a 316—217. lapokon.)

AMERRE csak keresztény népek laknak, az egész föld kerekén most ünneplik az ájtatos emberek legnagyobb ünnepét, a Husvét szent ünnepét.

Tudom, közületek is a legtöbben olvasták, tanulták már e nagy ünnep jelentőségét és áhitattal imádkoztok ti e nagy ünnepen, mely a Megváltó, Jézus szenvedései, halála és feltámadása emlékének van szentelve. Több mint ezernyolcszáz esztendővel ezelőtt hirdette ő először Jeruzsálemben az Istenfélelem, Igazság, Szeretet igéit, tanítva az embereket a jóra és maga példát mutatva, hogy az igazságért mikép kell tűrni szenvedést és halált. Ellenségei üldözték, elítélték, keresztre feszítették s meghalt, de még halálában is megbocsátott ellenségeinek.

És a biblia, a keresztény emberiség szentkönyve, elmondja, hogy mi történt azután, mikor Jézus már meghalt a keresztfán. Levették a keresztfáról, eltemették, de ő feltámadott sirjából és mikép előre ígérte, megjelent ismét tanítványai: az apostolok között, hogy őket megvigasztalja és hitökben megerősítse.

Amulva és térdre borulva fogadták tanítványai; de vala közöttük egy, a ki

bár szemeivel látott, füleivel hallott, nem akarta hinni, amit lát és amit hall. Ez Tamás volt, a ki kételkedett, valjon csakugyan Jézus jelent-e meg újra közöttük, az a Jézus, kit ő megfeszítve, sebekből vérezve látott szenvedni és meghalni a keresztfán.

Jézus pedig látta, hogy Tamás kételkedik. Nem haragudott meg reá, hanem engedte, hogy a kételkedő győződjék meg. És Tamás odalépve a Megváltóhoz, ennek testéhez, tátongó sebeihez érinté ujjait s meggyőződék, hogy akit lát, az valóban Jézus, az ő mesterök és tanítójok. Térdre borulva vallotta be, hogy oktalan volt a kételkedése.

Tamás azután egyike volt a legbuzgóbb apostoloknak és hirdette mindenfelé Jézus tanait.

De kételkedésének emléke fenmaradt mindörökre és az olyan emberre, ki még azt sem akarja elhinni, amit a saját szemeivel lát, mai nap is azt mondják:

— Hitetlen Tamás!

BETÜREJTVÉNY.

*Van 1 a, 5 á, 1 es, 1 d, 1 i, 1 k,
2 l, 4 n, 2 p, 2 r, 2 t, 2 u, 1 z.*

Ezeket a betűket úgy kell rendezni, hogy a középső függélyes és vízszintes sor keresztet alkotva, egy virágnak a nevét, — az első sor egy betűt jelentsen, a második egy ős nemzetet, a harmadik egy növényt, a negyedik a fent említett virágot, az ötödik egy fejedelem nevét, a hatodik minden ajtón lelhető tárgyat, a hetedik meg egy betű legyen.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Mailáth Flóra és Katicza. Az a szindarab benne foglaltatik a »*Forgó bácsi színháza*« című takaros kötetben. Megjelent az Eggenberger kiadásában Budapesten, megrendelhető minden könyvkereskedés által. — **Balogh Vilma.** A kutyácskád viselt dolgait és halálát jól adta elő, de még sem úgy, hogy megállhatna a nyilvánosság előtt. Majd megjön az is növekvő koroddal 's ismereteiddel. — **Leitner Ilona.** Meg volt róva a mocskos írásod? Ez esetben a megfajtás

kimaradása büntetést jelent. De ha nem vétetél hanyag leveleddel, akkor a megfajtás kimaradásának oka az is lehet, hogy a leveletek elveszett a póstán. — **Morócz Berczi.** A gyorsírás mesterségébe egy év alatt könnyen bele tanulsz. A vele járó előnyök igen nagyok. Szóval szóra követhetni még a sebes beszédet is: nagy és szép dolog. Örvendek, hogy szorgalmaskodol benne. — **Nyáry Miklós.** Nem való a »*K. L.*«-ba. Aztán meg hibásan is van megszerkesztve, mert az bors és nem bor. — **Bittó Pista.** Nem köll türelmetlenkedni; már olvasás alatt van. — **P. D.** A história érdektelen. A kézirat a déli órákban egy hétig átvehető. — **Ullmann M.** Nem csak, hogy az inkognitót el nem fogadom, de meg az M. betűt sem. Az egyik rejtvény meg fog jelenni. Hogy a »*K. L.*«-nak buzgó híve lettél, szívesen látom. — **Szintay Pál.** Főlépüléseden szívből örvendek, de a rejtvényeken meg én nem épültem. Hiszen csak egy irányban megy, nem keresztül kasul! Pedig ez a föladata! Végy példát az előzőktől. — **Jankó Elemér.** Rajzodat nem sokára ki fogom adni. Köszönöm a megemlékezést. — **Bauer Margit.** A tanulmányaidban való haladást s kitünő osztályozásodat örömmel veszem tudomásul. — »**Volt Aranykőr**« Ez az egész névalírás. Egy megszünt kör nevében senkisémm szólhat, legkevésbé egy névtelen. Az előadást is csak úgy említem meg, ha tudom, hogy jótékony czélra fordíttatik annak tiszta jövedelme.

Jótékonyosság.

A bölcsöde javára: Trischler Etel 1 frt., Bauer Margit 1 frt., Bauer Géza 1 frt., Lederer Irén 50 kr. — A már eddig kimutatott 419 frt. 10 krral együtt 422 frt. 60 kr.

Halmi Ferencz árvái javára: Janesár Mariska, Barnabás és Mihály 1 frt., Laszly Helén 60 kr., Brust Ella, Don. Lajos és Jenő 2 frt.

*
A *Seiler árvák* fölsegelésére adakoztak: Tóth Károly és Lajos 1 frt., Pöschl testvérek 40 kr., Prónay Alice 1 frt., Vigyázó Feri 4 frt.

Ez adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« című napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.